

Sygnatura akt II Ca 875/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Paweł Szewczyk
Sędziowie:	SO Beata Łomnicka (sprawozdawca) SR (del.) Elżbieta Witkowska
Protokolant:	Ewelina Hazior

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa O. M.

przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie

z dnia 26 lutego 2013 r., sygnatura akt I C 517/11/S

1. oddala apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1 800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;
3. przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie adwokatowi P. M. kwotę 2 214 zł (dwa tysiące dwieście czternaście złotych) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt II Ca 875/13

UZASADNIENIE

Powód O. M. domagał się zasądzenia od strony pozwanej Skarbu Państwa - Aresztu Śledczego w K. przy ul. (...) kwoty 70 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz zasądzenia kosztów.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż swoje żądanie wywodzi z faktu umieszczenia go w celi dla palących w okresie od dnia 2 kwietnia 2010 roku do dnia 5 maja 2010 roku, co nastąpiło wbrew jego woli i faktowi, że jest on osobą niepalącą. Wszelkie próby o przeniesienie powoda do celi dla niepalących były lekceważone. Oświadczył, że domaga się kwoty 70 000 zł w związku z fizycznym i psychicznym uszczerbkiem na zdrowiu. Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów, zarzucając, iż roszczenie powoda powinno zostać oddalone z uwagi na niewykazanie przez niego istnienia szkody i na jakich zasadach ustalił jej wysokość. W Areszcie Śledczym w K. były przestrzegane przepisy ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami palenia tytoniu i wyrobów tytoniowych, a funkcjonariusze bezwzględnie egzekwują w tym zakresie wszelkie zakazy i nakazy wynikające z zarządzenia Dyrektora. Strona pozwana przyznała, że cela numer 209 w czasie pobytu powoda była celą dla osadzonych palących. Powód został w niej umieszczony zgodnie z deklaracją, jaką złożył wychowawcy oddziału S. P.. Wbrew zarzutom powoda w okresie od 1 kwietnia 2010 roku do 6 maja 2010 roku nie składał administracji żadnych próśb ani skarg związanych z jego osadzeniem. W dniu 6 maja 2010 roku powód przyznał, że zadeklarował palenie papierosów, ale później zmienił zdanie. W tym też dniu powód został przekierowany do celi dla niepalących. Strona pozwana zarzuciła nadto, że żądana kwota zadośćuczynienia pozostaje w rażącej dysproporcji z rzekomymi naruszeniami i czasem ich trwania.

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2013 r. Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie, Wydział I Cywilny w pkt. I oddalił powództwo, w pkt. II zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Aresztu Śledczego w K. przy ul. (...) kwotę 3 600 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, zaś w pkt. III przyznał adwokatowi P. M. kwotę 4 428 złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Sąd Rejonowy uznał za bezsporne okoliczności, że powód O. M. przebywał w Areszcie Śledczym w K. m. in. w okresie od dnia 1 kwietnia 2010 roku do dnia 10 maja 2010 roku. W okresie od 6 kwietnia 2010 roku do 6 maja 2010 roku został umieszczony w celi numer 209, która była celą dla osób palących.

Sąd I instancji ustalił nadto, że w dniu 6 sierpnia 2007 roku w czasie rozmowy wstępnej przy przyjmowaniu do Aresztu Śledczego w K. powód oświadczył, że nie pali. Umieszczanie osadzonych w celach dla palących lub niepalących odbywa się na podstawie ich oświadczenia. W dniu 1 kwietnia 2010 roku po powrocie do aresztu powód w rozmowie z wychowawcą oświadczył, że jest osobą palącą. Oświadczenie to było powodem umieszczenia go w celi numer 209. Wobec wcześniej złożonej deklaracji co do niepalenia, wychowawca pytał powoda, czy na pewno jest osoba palącą, co powód potwierdził. Do dnia 6 maja 2010 roku powód nie składał wniosków o przeniesienia go do celi dla niepalących i nie oświadczał, że jest osobą niepalącą. W dniu 6 maja 2010 roku starszy wychowawca T. B. złożył wniosek o wymierzenie kary dyscyplinarnej powodowi za to, że wprowadził w błąd informując w trakcie rozmowy z wychowawcą, że jest osobą palącą, a następnie w dniu 6 maja 2010 roku oświadczył, że taką osobą nie jest. W rozmowie z Dyrektorem w dniu 12 maja 2010 roku powód wyjaśnił, że jest osobą niepalącą oraz że zaszło nieporozumienie. Za przekroczenie, polegające na wprowadzeniu w błąd funkcjonariusza i podaniu nieprawdziwej informacji, wymierzono mu karę nagany, pouczając go o możliwości odwołania do Sądu Penitencjarnego. Odwołania takiego powód nie złożył. W dniu 10 maja 2010 roku O. M. złożył oświadczenie, iż jest osobą niepalącą od urodzenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, których prawdziwości i wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała oraz na podstawie zeznań świadków R. H. i S. P., które korespondowały ze sobą wzajemnie oraz z zebranych w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentów.

Sąd uznał, iż brak jest dowodu, który potwierdziłby wiarygodność zeznań powoda, a jednocześnie przeprowadzone postępowanie dowodowe tym zeznaniom przeczy, a sam powód nie kwestionował nałożonej na niego kary nagany za wprowadzenie funkcjonariusza w błąd

Sąd Rejonowy zważył, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego brak jest podstaw do uwzględnienia powództwa czy to w oparciu o art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c., czy art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. Nie sposób bowiem podzielić twierdzeń pozwu, iż powód wbrew swej woli został umieszczony w celi dla palących numer 209. Umieszczenie powoda w tej celi nastąpiło bowiem zgodnie ze złożonym przez niego oświadczeniem, że jest osobą palącą. Nie można zatem w takich okolicznościach przypisać stronie pozwanej, co słusznie zarzuca,

bezprawności działania. Powód w żadnym stopniu nie wykazał uszczerbku na zdrowiu, z którym łączył obowiązek zapłaty zadośćuczynienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od wskazanego wyroku złożył powód, zaskarżając go w całości i zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, iż powód przebywając w Areszcie Śledczym w okresie od 1 kwietnia 2010 r. do dnia 10 maja 2010 r. nie składał wniosków o przeniesienie go do celi dla niepalących oraz oświadczeń, iż nie pali, które to ustalenia mogły mieć istotny wpływ na treść wyroku.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana podniosła, iż w toku postępowania wykazała i udowodniła, iż powód kwaterowany był zgodnie ze składanymi oświadczeniami odnośnie palenia papierosów. W dniu 01 kwietnia 2010 r. powód zadeklarował się jako osoba paląca i tak był kwaterowany do dnia 06 maja 2010 r. Po złożeniu w tym dniu oświadczenia administracji o niepaleniu papierosów, powód został natychmiast przekwaterowany do celi dla niepalących. Brak jest także w materiale dowodowym takiego dowodu, który wskazywałby na naruszenie dóbr osobistych powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własne zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie, jak i jego ocenę prawną, które zostały przedstawione w pisemnym uzasadnieniu wyroku, odstępując od czynienia analogicznych wywodów.

Odnosząc się zatem do zarzutu podniesionego przez powoda w apelacji, polegającego na błędzie w ustaleniach faktycznych, wskazać należy, iż w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie powód nie udowodnił by w okresie od dnia 1 kwietnia 2010 r. do dnia 6 maja 2010 r., podczas pobytu w areszcie śledczym w celi dla palących, informował administrację, iż jest osobą niepalącą. Twierdzenia powoda, zawarte w pozwie o jego wielokrotnych monitach w tym przedmiocie, okazały się gołosłowne z tej przyczyny, iż poza własnymi zeznaniami nie przedstawił on żadnego dowodu na ich poparcie, natomiast zgłoszony wcześniej wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków na tę okoliczność, został przez powoda cofnięty. W swych twierdzeniach jest nadto niewiarygodny jeżeli wziąć pod uwagę fakt, iż powód nie odwołał się od nałożonej na niego kary dyscyplinarnej za to, że wprowadził w błąd stronę pozwaną informując, że jest osobą palącą oraz w kontekście składanych przez powoda oświadczeń, w czasie pobytu w Areszcie Śledczym w K. i jego zachowania w momencie zmiany ich treści.. Z wniosku o wymierzenie kary dyscyplinarnej (K:100) wynika bowiem, że powód przyznał, iż wprowadził wcześniej w błąd wychowawcę, „ale teraz mu się zmieniło”. Powyższe w ocenie Sądu Okręgowego wskazuje na brak istnienia jakichkolwiek przesłanek, na podstawie których można byłoby przypisać stronie pozwanej bezprawność działania. Wręcz przeciwnie, z okoliczności sprawy wynika, iż osadzenie powoda w celi dla palących było jedynie skutkiem jego oświadczeń, nie zgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy. Nie bez znaczenia także dla oceny zasadności powództwa pozostaje fakt, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd I instancji, iż powód w żaden sposób nie wykazał wystąpienia uszczerbku na zdrowiu, z którym łączył obowiązek zapłaty zadośćuczynienia.

Wobec powyższego uznając apelację za bezzasadną w całości Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji biorąc za podstawę rozstrzygnięcia art. 385 k.p.c .

Odnosnie natomiast kosztów postępowania odwoławczego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. ustalając ich wysokość na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Wysokość wynagrodzenie dla pełnomocnika powoda ustanowionego z urzędu ustalono zaś na podstawie § 19 w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Ref. SSR Jarosław Tyrpa

•